

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Grigore Alexandrescu

Poezii

BUCUREȘTI, 2017

Cuprins

Suvenire și impresii

Trecutul. La mănăstirea Dealului / 5

Umbra lui Mircea. La Cozia / 7

Răsăritul lunii. La Tismana / 10

Mormintele. La Drăgășani / 13

Anul 1840 / 16

Așteptarea / 17

Reveria / 19

Câinele soldatului / 21

O impresie / 23

Frumusețea / 26

Miezul nopții / 27

Buchetul / 29

Suferința / 31

Un ceas e de când anul trecu / 32

Încă o zi / 34

Inima mea e tristă / 36

Meditație 38

Ucigașul fără voie / 41

Meditații și Elegii

- Adio. La Târgoviște / 47
Cântecul soldatului / 50
Măriei Sale Domnului Alexandru Ioan I / 51
Cometei anonsate pentru 13 iunie / 53
Răspunsul cometei / 54
Unirea Principatelor / 57
Întristare / 59

Epistole și Satire

- Epistolă către Voltaire / 63
Răzbunarea șoarecilor sau Moartea lui Sion / 66
Epistolă. Domnului Donici, fabulist moldovean / 70
Epistolă Dlui I. V., autorul „Primăverii amorului“ / 72
Epistolă Dlui V. II / 76
Epistolă Dlui I. C. / 80
Satiră contra lui Eliade / 84
Satiră. Duhului meu / 89

Fabule

- Boul și vițelul / 97
Dreptatea leului / 99
Bursucul și vulpea / 101

- Uleul și găinile / 103
- Câinele izgonit / 104
- Lupul moralist / 107
- Mierla și bufnița / 109
- Câinele și cățelul / 110
- Toporul și pădurea / 112
- Câinele și măgarul / 113
- Ursul și vulpea / 114
- Vulpea liberală / 115
- Șoarecele și pisica / 117
- Atelajul eterogen / 118
- Papagalul și celelalte păsări / 119
- Vulpoiul predicator / 120
- Privighetoarea și păunul / 123
- Castorul și alte lighioni / 124
- Catârul ce-și laudă nobilitatea / 126
- Catârul cu clopoței / 127
- Șarlantanul și bolnavul / 128
- Pisica sălbatică și tigru / 130
- Mielul murind / 131
- Elefantul / 132
- Cucul / 135
- Oglindele / 137
- O profesiune de credință / 139
- Corbii și barza / 141
- Iepurele, ogarul și copoiul / 143
- Lișița, rața și gâsca / 144
- Dervișul și fata / 146
- Calul vândut și diamantul cumpărat / 147

Vulpea, calul și lupul / 148
Privighetoarea în colivie / 150
Lebăda și puii corbului / 151
Privighetoarea și măgarul / 154

Tipografia **SHIK & ȘTEFAN SRL**

Strada N. Drăgan nr. 10, sector 5, București

Trecutul. La mănăstirea Dealului

Precum o santinelă, pe dealul depărtat
Domnește mănăstirea; și zidu-i cel înalt
Se-ntinde împrejuru-i, pustiu și învechit,
De iedera bătrână, de mușchi acoperit.
Acolo au odihna, locaș adânc, tăcut,
Eroi ce mai-nainte mult zgomot au făcut.
Un cap îi prezidează și dacă s-o-ntâmpla,
Cu vreme, România s-ardice fruntea sa,
P-a Dâmboviței vale oștiri de s-or ivi,
Ai luptelor cumplite părtași ei vor mai fi.

Eu în copilărie iubeam să mă opresc
Pe dealul mănăstirii, și-n vale se privesc
Mărețul turn, trist martor l-al nostru trist apus,
Ș-a cărui origină în veacuri s-a răpus
Turnul din care-odată bărbații renumiți
Vedeau române taberi pe câmpii nemărginiți
În preajma-i e cetatea! ai ei locuitori
Ruina-i azi cu fală arăt la călători,
Precum atâți nevrednici, trăind în moliciuni,
Se laud cu mari fapte făcute de străbuni.

Dar pentru ce orașul atât de strălucit
Acum între orașe e cel mai umilit?
Ce voie preaînaltă, ce lege porunci

Căderea deopotrivă cu înălțare-a fi?
E o fatală soartă? sau pe acest pământ
Lasă urmele sale blestemul unui sfânt
Dacă însă o țară, un neam ar fi dator,
Când au greșit despoții, nelegiuirea lor
A o plăti, atuncea orașul osândit
Și numele-i din lume de mult ar fi pierit.
Căci mii de glasuri stinse de-al tiraniei fier,
În strigări dureroase s-au înălțat la cer;
Căci ploii ce în torente de veacuri s-au vărsat
Sângele după pietre încă nu l-au spălat.

Oricum va fi, mi-e scumpă cetatea ce-a domnit;
O iubesc, căci e tristă și căci a suferit:
Și precum anticarul, la patima-i supus,
Culege vechea-aramă ce nu mai are curs,
Așa în a mea râvnă, pe locul părintesc,
Fiu al astor ruine, țărâna lor slăvesc.
Încă mi-aduc aminte de groaza ce simțeam.
Când la apusul zilei scheletul lor priveam.
„P-aici, ziceau bătrânii, o boltă arătând,
Intră tânăra doamnă, frumoasă și fugind
De cetele tartare, când ele-acest palat,
Lipsind oștirea noastră, în treacăt au prădat.
Peștera, ce se-ntinde departe sub pământ,
Prin drumuri rătăcite în loc necunoscut
Își are răsuflarea: în sânul ei găsești
Averi nenumărate, comorile domnești;
În preajmă-le ard focuri, căci ele se păzesc
De iesme, tauri negri, ce iadul locuiesc;
Și când vrun om aproape a merge-a cutezat,
El la lumina zilei nu s-a mai arătat.“

Libris
Respect pentru oamenii și cărți

Astfel ziceau, și vremea un pas a mai făcut,
Și chiar acele iesme azilul ș-au pierdut!

Tot e tăcut și jalnic: însă așa cum ești
Singură porți povara măririi românești,
Târgoviște căzută! poetul întristat
Colore variate în sânu-ți a aflat,
Războinicul modeluri; și, dac-am asculta
Ceea ce în favoru-ți reclamă slava ta,
A vitejilor umbră d-am ști să o cinstim,
Vrednici de libertate noi am putea să fim.
Am afla de la dânșii ce jertfe trebuiesc,
Prin câtă energie nații se mântuiesc.
A! facă prevedința ca-naltul sentiment,
Ce-nchină vitejiei mărețul monument,
Ce-alege pe-nălțime al nemuririi loc,
Să fie nouă cârmă, coloana cea de foc,
Coloana ce odată din țara de exil
Pe calea mântuirii ducea pe Istrail!

Umbra lui Mircea. La Cozia

Ale turnurilor umbre peste unde stau culcate:
Către țarmul dimpotrivă se întind, se prelungesc,
Ș-ale valurilor mândre generații spumegate
Zidul vechi al mănăstirii în cadență îl izbesc.

Dintr-o peșteră, din râpă, noaptea iese, mă-mpresoară:
De pe muche, de pe stâncă, chipuri negre se cobor;

Libris
Mușchiul zidului se mișcă... printre iarbă se strecoară
O suflare, care trece ca prin vine un fior.

Respect pentru oameni și cărți

Este ceasul nălucirii; un mormânt se dezvelește,
O fantomă-ncoronată din el iese... o zăresc...
Iese... vine către țarmuri... stă... în preajma ei privește...
Râul înapoi se trage... munții vârful își clătesc.

Ascultați!... marea fantomă face semn... dă o poruncă...
Oștiri, taberi fără număr împrejură-î înviez...
Glasul ei se-ntinde, crește, repetat din stâncă-n stâncă,
Transilvania l-aude, ungurii se înarmez.

Oltule, care-ai fost martur vitejiilor trecute,
Și puternici legioane p-a ta margine-ai privit,
Virtuți mari, fapte cumplite îți sunt ție cunoscute,
Cine oar' poate să fie omul care te-a-ngrozit?

Este el, cum îl arată sabia lui și armura,
Cavaler de ai credinței, sau al Tibrului stăpân,
Traian, cinste a Romei ce se luptă cu natura,
Uriaș e al Daciei, sau e Mircea cel Bătrân?

Mircea! îmi răspunde dealul; Mircea! Oltul repetează.
Acest sunet, acest nume valurile-l priimesc,
Unul altuia îl spune; Dunărea se-nsțiințează,
Ș-ale ei spumate unde către mare îl pornesc.

Sărutare, umbră veche! priimește-nchinăciune
De la fiii României care tu o ai cinstit:
Noi venim mirare noastră la mormântu-ți a depune;
Veacurile ce-nghit neamuri al tău nume l-au hrănit.